

вала тя баща си. Но заповѣда дъщерята да се яви предъ него така: нито облѣчена, нито съблѣчена, нито на конь, нито на кола, нито по пѣтъ, нито безъ пѣтъ. И, ако девойката изпълни заповѣдта, царьтъ обещава да пустне баща ѝ отъ затвора и да се ожени за нея.

Девойката пристигна отъ село въ столицата обвита само съ мрежа. Мрежата бѣ закачена за едно магаре и висѣше. Девойката караше магарето да стѣпва и по пѣтя и по синура край пѣтя. Като я видѣ да пристига така, царьтъ се зарадва, защото тя бѣ отгатнала гатанката му, ожени се за нея и заповѣда да пустнатъ баща ѝ на свобода.

Веднажъ на пазаръ въ града отиваха много селяни. Единъ селянинъ бѣ пустналъ жребца си на свобода, но той не отиде при конетѣ му, а при воловетѣ на другъ селянинъ. Селянинътъ, чиито бѣха воловетѣ, не искаше да даде жребца на стопанина му, като казваше, че той е неговъ. Двамата селяни почнаха да се каратъ. После тѣ се обърнаха къмъ царя да реши препирнята имъ, и той отсжди, че жребецътъ е на селянина съ воловетѣ.

Стопанинътъ на жребца не остана доволенъ. Той се научи, че царицата била селянка и била много умна, та се обърна къмъ нея за помощъ. Тя обеща да му помогне, но съ условие да не казва никому, какъвъ съветъ му е дала. И селянинътъ направи, както му каза тя. Взе мръжа за риба и, когато царьтъ излѣзе изъ града, той се изпрѣчи предъ него и започна да мѣта мръжата, като че лови риба.

Царьтъ се зачуди, като го видѣ, и го запита: — Какъ тъй ловишъ риба на сухо? Селянинътъ отвърна: — Риба може да се лови на сухо, щомъ волове могатъ да иматъ жребецъ.

Засраменъ, че така леко е решилъ разпратъ съ жребца, царьтъ поиска да узнае, кой е научилъ селянина на този хитъръ отговоръ. Селянинътъ не обади. Тогава царьтъ заповѣда да го набиятъ, и той си призна.

Царьтъ се върна ядосанъ въ кѣщи и каза на жена си: — Ти си ме унижила предъ народа, — повече не те искамъ за жена, върви при баща си! Преди да си тръгнешъ, позволявамъ ти да вземешъ отъ дво-